

AFDELING
BESTUURSRECHTSPRAAK

Uitspraak met toepassing van artikel 8:54, eerste lid, van de Algemene wet
bestuursrecht op het hoger beroep van:

appellant,

tegen de uitspraak in zaak no. AWB 06/5864 van de rechtbank
's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, van 30 januari 2007 in het geding
tussen:

appellant

en

de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie.

1. Procesverloop

Bij besluit van 4 januari 2006 heeft de Minister voor Vreemdelingenzaken en Integratie een aanvraag van appellant om hem een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te verlenen afgewezen. Dit besluit is aangehecht.

Bij uitspraak van 30 januari 2007, verzonden op dezelfde dag, heeft de rechtbank 's-Gravenhage, nevenzittingsplaats Assen, het daartegen door appellant ingestelde beroep ongegrond verklaard. Deze uitspraak is aangehecht.

Tegen deze uitspraak heeft appellant bij brief, bij de Raad van State binnengekomen op 26 februari 2007, hoger beroep ingesteld. Deze brief is aangehecht.

Bij brief van 12 maart 2007 heeft de Staatssecretaris van Justitie een reactie ingediend.

Vervolgens is het onderzoek gesloten.

2. Overwegingen

2.1. Hetgeen in het hoger-beroepschrift is aangevoerd en voldoet aan het bepaalde in artikel 85, eerste en tweede lid, van de Vreemdelingenwet 2000, kan niet tot vernietiging van de aangevallen uitspraak leiden. Omdat het aldus aangevoerde geen vragen opwerpt die in het belang van de rechtseenheid, de rechtsontwikkeling of de rechtsbescherming in algemene zin beantwoording behoeven, wordt, gelet op artikel 91, tweede lid, van deze wet, met dat oordeel volstaan.

2.2. Het hoger beroep is kennelijk ongegrond. De aangevallen uitspraak dient te worden bevestigd.

2.3. Voor een proceskostenveroordeling bestaat geen aanleiding.

3. Beslissing

De Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State

Recht doende in naam der Koningin:

bevestigt de aangevallen uitspraak.

Aldus vastgesteld door mr. P.B.M.J. van der Beek-Gillesen, Lid van de enkelvoudige kamer, in tegenwoordigheid van mr. M.J.C. Beerse, ambtenaar van Staat.

w.g. Van der Beek-Gillesen
Lid van de enkelvoudige kamer

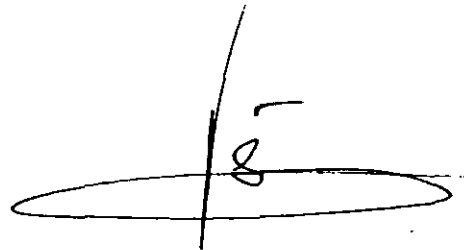
w.g. Beerse
ambtenaar van Staat

Uitgesproken in het openbaar op 28 juni 2007

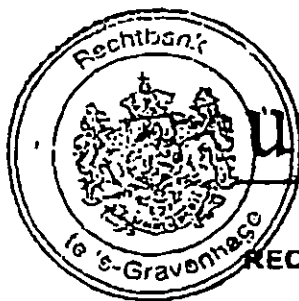
382-532.

Verzonden: **28 JUNI 2007**

Voor eensluidend afschrift,
de Secretaris van de Raad van State,
voor deze,

A handwritten signature in black ink, consisting of a large, stylized 'V' and 'S' intertwined, with a horizontal line across the middle.

mr. H.H.C. Visser,
directeur Bestuursrechtspraak

uitspraak

RECHTBANK 's-GRAVENHAGE

Zitting houdende te Assen

Sector Bestuursrecht

Reg.nr. Awb 06/5864 BEPTDN A S2

uitspraak: 30 januari 2007

inzake:

geboren
van Afghaanse nationaliteit,
IND-dossiernummer: 9911-29-8066,
V-nummer:
eiser,
gemachtigde: mr. I.M. Hidding, advocaat te Emmen;

tegen:

DE MINISTER VOOR VREEMDELINGENZAKEN EN INTEGRATIE

(Immigratie- en Naturalisatiedienst)

te 's-Gravenhage,

verweerder,

gemachtigde: mr. drs. C. Georgescu, procesvertegenwoordiger.

Procesverloop

Op 31 oktober 2002 heeft eiser een aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 ingediend. Bij besluit van 10 juni 2003 heeft verweerder de aanvraag afgewezen.

Bij beroepsschrift van 8 juli 2003 heeft eiser daartegen beroep ingesteld. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 15 juli 2005 met reg.nr Awb 03/37519 is het beroep gegrond verklaard, de bestreden beschikking vernietigd en verweerder opgedragen opnieuw een besluit te nemen.

Tegen deze uitspraak heeft eiser op 12 augustus 2005 hoger beroep ingesteld. Bij uitspraak van de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State (hierna: de Afdeling) van 19 oktober 2005 met kenmerk 200507101/1 is de aangevallen uitspraak bevestigd.

Bij beschikking van 4 januari 2006 heeft verweerder andermaal de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 afgewezen op grond van artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000.

Bij beroepsschrift van 1 februari 2006 heeft eiser wederom beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking.

De griffier heeft de van verweerder ontvangen stukken aan eiser gezonden en hem in de gelegenheid gesteld nadere gegevens te verstrekken.

Verweerder heeft een verweerschrift ingediend.

De openbare behandeling van het beroep heeft plaatsgevonden op 28 september 2006. Eiser is daarbij verschenen, bijgestaan door zijn gemachtigde. Verweerder heeft zich doen vertegenwoordigen.

Motivering

Feiten en standpunten van partijen

Reeds op 29 november 1999 heeft eiser een aanvraag om toelating als vluchteling gedaan. Bij beschikking van 25 augustus 2000 heeft verweerder de aanvraag niet ingewilligd wegens de kennelijke ongegrondheid daarvan en ambtshalve beslist aan eiser geen vergunning tot verblijf op grond van klemmende redenen van humanitaire aard te verlenen. Bij beschikking van 1 maart 2001 heeft verweerder het daartegen door eiser gemaakte bezwaar ongegrond verklaard. Wel is eiser in het bezit gesteld van een voorwaardelijke vergunning tot verblijf, ingaande 29 november 1999 en geldig tot 29 november 2000 onder gelijktijdige verlenging van de geldigheidsduur tot 29 november 2001.

Bij beroepschrift van 28 maart 2001 heeft eiser beroep ingesteld bij de rechtbank tegen deze beschikking, voor zover daarbij in bezwaar de aanvraag van eiser om toelating als vluchteling niet is ingewilligd en voorts ambtshalve is beslist hem een vergunning tot verblijf te weigeren. Bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 6 februari 2002 met reg.nr Awb 01/14680 is dit beroep ongegrond verklaard.

Verweerder heeft de aanvraag afgewezen op grond van artikel 34 juncto artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 en dit als volgt gemotiveerd.

Verweerder heeft het categoriaal beschermingsbeleid voor asielzoekers van Afghaanse nationaliteit op 9 september 2002 beëindigd nu uit het ambtsbericht van 19 augustus 2002 is gebleken dat de veiligheidssituatie in Afghanistan in het algemeen is verbeterd. Dit laat onverlet dat de veiligheidssituatie lokaal nog zorgelijk kan zijn. Echter in het algemeen is het relatief rustig en heerst er een goede veiligheidssituatie. De situatie in en om is als gevolg van de aanwezigheid van de ISAF, de internationale troepenmacht, relatief veilig. Met de afschaffing van het beschermingsbeleid, hetwelk door de Tweede-Kamer is goedgekeurd, is de grond waarop aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, vervallen, hetgeen een reden is voor afwijzing van de onderhavige aanvraag. Een en ander wordt verder bevestigd door de ambtsberichten van 10 april 2003, 12 november 2003, 4 juni 2004 en 22 februari 2005. De door eiser overgelegde bescheiden hebben voor verweerder geen aanleiding gevormd om het beleid te wijzigen.

Voorts bestonden er volgens verweerder ten tijde van de verlening van de verblijfsvergunning asiel op de zogenaamde d-grond van artikel 29 Vw 2000, geen andere, in dat artikel genoemde gronden om aan eiser een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te verlenen, hetgeen volgens verweerder wordt bevestigd door voormelde uitspraken van deze rechtbank, nevenzittingsplaatsen Groningen en Zwolle, van 6 februari 2002 respectievelijk 15 juli 2005 en de uitspraak van de Afdeling van 19 oktober 2005.

Het relaas van eiser, noch de overige thans bekende feiten en omstandigheden, afgezet tegen voormelde ambtsberichten, zijn redenen om aan te nemen dat eiser op dit moment wel in aanmerking komt voor een asielgerelateerde verblijfsvergunning.

Volgens verweerder heeft eiser geenszins aannemelijk gemaakt dat hij bij terugkeer naar Afghanistan daadwerkelijk een gegronde vrees voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag heeft te verwachten dan wel een reëel risico loopt op een met artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (EVRM) strijdige behandeling. Eiser heeft niet geconcretiseerd waarom juist zijn persoon, een sportinstructeur bij de KHAD voor de duur van slechts twee jaren met een volgens hem zelf onbelangrijke functie, zou hebben te duchten op welke wijze dan ook. Eiser behoort ook niet tot één der risicogroepen zoals omschreven in Wijzigingsbesluit Vreemdelingencirculaire 2000 nr 2004/60.

Aan de door eiser overgelegde documenten wordt door verweerder geen waarde gehecht, omdat uit het meest recente ambtsbericht is gebleken dat aan Afghaanse documenten geen zelfstandige betekenis kan worden toegekend en eiser tevens bevreemdingwekkende verklaringen heeft afgelegd omtrent het verkrijgen van deze documenten.

Eiser stelt zich - onder het overleggen van diverse bescheiden - op het standpunt, dat de grond waarop zijn verblijfsvergunning is verleend, ten onrechte is vervallen nu sprake is van een verslechtering van de actuele veiligheids- en mensenrechtensituatie in (geheel) Afghanistan (inclusief) sedert de val van het Taliban-regime. Ook de humanitaire situatie is nog steeds zeer schrijnend, zodat het categoriaal beschermingsbeleid nimmer beëindigd had mogen worden.

Eiser stelt zich tevens - onder het overleggen van documenten - op het standpunt, dat hoewel de Taliban nu niet meer aan de macht is in Afghanistan, commandant Wahidullah nog steeds aan de macht is aangezien hij naar de Noordelijke Alliantie is overgelopen. Volgens eiser heeft zijn familie een waarschuwingbrief van de Taliban ontvangen. Ook heeft zijn familie meerdere oproepen c.q. dagvaardingen op zijn adres in van de Taliban ontvangen. Middels de overgelegde bescheiden meent eiser te hebben aangetoond dat hij wel degelijk gevaar loopt in Afghanistan; te meer nu hij als officier lid is geweest van de veiligheidsdienst KHAD. Bij terugkeer naar Afghanistan zal eiser dan ook in een situatie geraken die een schending van artikel 3 EVRM oplevert. Derhalve meent eiser dat hij in aanmerking dient te komen voor een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd in de zin van artikel 33 Vw 2000.

Verweerder heeft aan de hand van een verweerschrift gemotiveerd verweer gevoerd en geconcludeerd tot ongegrondverklaring van het beroep.

Beoordeling van het beroep

De rechtbank overweegt allereerst als volgt.

Ter zitting heeft verweerder zich in aanvulling op het verweerschrift op het standpunt gesteld dat gezien de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 15 juli 2005, zoals deze is bevestigd bij uitspraak van de Afdeling van 19 oktober 2005, er in het onderhavige geval ex-tunc noch ex-nunc toetsend ruimte meer is om te toetsen of eiser op één der gronden genoemd onder a, b of c van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 aanspraak kan maken op een verblijfsvergunning.

Hetgeen eiser naar voren heeft gebracht in deze procedure, dient dan ook naar de mening van verweerder, ongeacht hetgeen is neergelegd in de bestreden beschikking, te worden beschouwd als onderbouwing van een nieuwe aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd waarop het toetsingskader van artikel 4:6 Algemene wet bestuursrecht (Awb) van toepassing is. Verweerder verwijst daartoe naar een uitspraak van de Afdeling van 10 december 2004, 200408738/1, JV 2005,58. In dat kader meent verweerder voorts dat hetgeen is aangevoerd geen nieuwe feiten en omstandigheden als bedoeld in artikel 4:6 Awb oplevert, zodat het beroep ongegrond dient te worden verklaard.

0543535389

Reg.nr: Awb 06/5864 BEPTDN A S2

4

In verweerdens visie is eisers aanvraag van 31 oktober 2002 tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 Vw 2000, als gevolg van de bovengenoemde uitspraken van 15 juli 2005 en 19 oktober 2005, getransformeerd in een (herhaalde) aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000.

De rechtbank volgt verweerder niet in dat standpunt reeds omdat de wettelijke grondslag om op een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd te beslissen een andere is dan die om op een aanvraag om verlening van een verblijfsvergunning asiel voor onbepaalde tijd te beslissen (Afdeling, 31 augustus 2006, 200603935/1, JV 2006,420).

Voorts overweegt de rechtbank dat, zoals ook deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, bij uitspraak van 15 juli 2005 heeft overwogen, met de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 6 februari 2002 vaststaat dat eiser aan de a-, b- en c-grond van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 geen aanspraken meer kan ontlenen. Anders dan verweerder echter, leest de rechtbank deze overweging aldus dat eiser ten tijde van de beslissing waarbij hem een verblijfsvergunning is verleend op de grond genoemd in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 (ex-nunc) aan de gronden genoemd onder a, b en c geen aanspraken meer kan ontlenen. Dit laat echter onverlet dat bij voormelde uitspraken geen oordeel is gegeven over eisers aanspraken op die gronden ten tijde van het vervallen van de grond voor verlening (ex-nunc) als bedoeld in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000. De rechtbank ziet ook in de uitspraak van de Afdeling van 19 oktober 2005 geen aanleiding daar anders over te denken.

In deze procedure dient derhalve te worden beoordeeld of de bestreden beschikking toetsing aan geschreven en ongeschreven rechtsregels kan doorstaan.

Ingevolge artikel 34 Vw 2000 kan de aanvraag tot het verlenen van een verblijfsvergunning voor onbepaalde tijd als bedoeld in artikel 33 van de vreemdeling die direct voorafgaande aan de aanvraag, gedurende drie achtereenvolgende jaren rechtmatig verblijf heeft genoten als bedoeld in artikel 8, onder c, Vw 2000, slechts worden afgewezen indien zich op het moment waarop de geldigheidsduur van de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd, bedoeld in artikel 28 Vw 2000, afloopt, een grond als bedoeld in artikel 32 Vw 2000 voordoet.

Artikel 32, eerste lid, onder c, Vw 2000 bepaalt dat de verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 kan worden ingetrokken indien de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen.

In deze zaak is de rechtsvraag of eiser nog op aanspraak kan maken op de in artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a, b en c, Vw 2000 vermelde inwilligingsgronden niet meer in geschil nu bij uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Groningen, van 6 februari 2002 daarover reeds een oordeel is gegeven door ongegrondverklaring van het beroep. Deze uitspraak is inmiddels in rechte onaanstastbaar geworden. In dit verband verwijst de rechtbank tevens naar de rechtsoverwegingen 2.11 t/m 2.13 in de uitspraak van deze rechtbank, nevenzittingsplaats Zwolle, van 15 juli 2005, bevestigd door de Afdeling op 19 oktober 2005.

Ter beoordeling ligt de vraag voor of verweerder in redelijkheid heeft overwogen dat de grond waarop de verblijfsvergunning asiel voor bepaalde tijd is verleend, artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 is komen te vervallen.

Bij uitspraak van 4 februari 2003 heeft de Afdeling (JV 2003,110) het beleid van verweerder, zoals neergelegd in de brief van 9 september 2002, op grond waarvan het categoriaal beschermingsbeleid voor Afghanistan is beëindigd, gesanctioneerd. Op 9 november 2004 heeft de Afdeling overwogen en beslist dat verweerder in redelijkheid heeft kunnen oordelen na het ambtsbericht van 12 november 2003 geen categoriaal beschermingsbeleid inzake Afghanistan

0543535389

Reg.nr: Awb 06/5864 BEPTDN A S2

5

te voeren (JV 2005,41). Ook de ambtsberichten van 4 juni 2004 en 22 februari 2005 inzake de situatie in Afghanistan hebben verweerder geen aanleiding behoeven te geven om een bijzonder beleid inzake Afghanistan te voeren. In dit verband verwijst de rechtbank naar de uitspraken van de Afdeling van 18 januari 2005 (JV 2005,104) en 27 april 2005 (JV 2005,234).

Gelet hierop heeft verweerder zich naar het oordeel van de rechtbank in redelijkheid op het standpunt kunnen stellen dat de terugkeer van afgewezen asielzoekers naar Afghanistan niet van bijzondere hardheid is en terecht en op juiste gronden heeft geconcludeerd dat de grond van verlening van de verblijfsvergunning op grond van artikel 32, eerste lid, aanhef en onder c, Vw 2000 is komen te vervallen.

Naar het oordeel van de rechtbank heeft verweerder in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat de grond voor verlening, bedoeld in artikel 29 Vw 2000, is komen te vervallen en dat verweerder terecht en op juiste gronden de aanvraag als bedoeld in artikel 33 Vw 2000 heeft afgewezen.

Het beroep dient thans te worden beoordeeld naar de onder a, b en d vermelde inwilligingsgronden van artikel 29, eerste lid, Vw 2000 naar de huidige situatie, te weten ten tijde van de bestreden beschikking. Kort gezegd ligt aan het beroep enkel nog ten grondslag zijn werkzaamheden als officier van de veiligheidsdienst en zijn persoonlijke (politieke) vote met commandant , waardoor hem bij terugkeer naar Afghanistan een met artikel 3 EVRM behandeling te wachten staat.

Ingevolge artikel 29, eerste lid, Vw 2000 – voor zover hier van belang – kan een verblijfsvergunning voor bepaalde tijd als bedoeld in artikel 28 worden verleend aan de vreemdeling

- a. die verdragsvluchteling is;
- b. die aannemelijk heeft gemaakt dat hij gegronde redenen heeft om aan te nemen dat hij bij uitzetting een reëel risico loopt om te worden onderworpen aan foltering, aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen;
- c. (...)
- d. voor wie terugkeer naar het land van herkomst naar het oordeel van Onze Minister van bijzondere hardheid zou zijn in verband met de algehele situatie aldaar;
- e. (...)
- f. (...)

Ingevolge artikel 1 (A) van het Verdrag van Genève van 1951 (Trb. 1954, 88) betreffende de status van vluchtelingen (het Vluchtelingenverdrag) en bijbehorend Protocol van New York van 1967 (Trb. 1967, 76) wordt een vreemdeling als vluchteling aangemerkt indien deze uit gegronde vrees voor vervolging wegens zijn ras, godsdienst, nationaliteit, het behoren tot een bepaalde sociale groep of politieke overtuiging, zich bevindt buiten het land waarvan hij de nationaliteit bezit, en de bescherming van dat land niet kan of, uit hoofde van bovenbedoelde vrees, niet wil inroepen.

Niet is gebleken dat de politieke en mensenrechtensituatie in Afghanistan of het enkel behoren tot de Tadzjiekse bevolkingsgroep zodanig is dat uitsluitend in verband daarmee aan een vreemdeling uit dat land een verblijfsvergunning als bedoeld in artikel 28 Vw 2000 in samenhang met artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a of b, Vw 2000 moet worden verleend. Daarom zal aannemelijk moeten zijn dat met betrekking tot de persoonlijke feiten en omstandigheden van eiser redenen bestaan op grond waarvan kan worden geoordeeld dat een dergelijke verblijfsvergunning moet worden verleend.

De rechtbank volgt verweerder in het standpunt dat eiser er niet in is geslaagd aannemelijk te maken dat hij gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of bij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling nu hij daarvoor geen deugdelijke onderbouwing heeft gegeven.

Eiser kan derhalve niet aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder a en b, Vw 2000 een aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

Naar het oordeel van de rechtbank is verweerder, gelet ook op hetgeen hiervoor is overwogen met betrekking tot de beëindiging van het categoriaal beschermingsbeleid, in redelijkheid tot het oordeel kunnen komen dat de situatie in het land van herkomst niet zodanig is dat gedwongen verwijdering van afgewezen asielzoekers naar het land van herkomst van bijzondere hardheid is in verband met de algehele situatie aldaar.

Eiser kan derhalve aan artikel 29, eerste lid, aanhef en onder d, Vw 2000 geen aanspraak op een verblijfsvergunning ontlenen.

Hetgeen eiser overigens in beroep heeft aangevoerd kan evenmin leiden tot vernietiging van het bestreden besluit.

Verweerders standpunt kan derhalve de rechterlijke toets doorstaan.

Gelet op het voorgaande is het beroep ongegrond.

Er bestaat geen aanleiding voor een proceskostenveroordeling.

Beslist wordt als volgt.

Beslissing

De rechtbank verklaart het beroep ongegrond.

Tegen deze uitspraak kunnen partijen binnen vier weken na de datum van verzending van deze uitspraak hoger beroep instellen bij de Afdeling bestuursrechtspraak van de Raad van State, onder vermelding van "hoger beroep vreemdelingenzaken", postbus 16113, 2500 BC te 's-Gravenhage. In gevolge artikel 85 Vw 2000 dient het beroepschrift één of meer grieven tegen de uitspraak te bevatten. Artikel 6:6 Awb is niet van toepassing.

Deze uitspraak is gedaan door mr. E. Lakamp, rechter, in tegenwoordigheid van B. de Vogel als griffier en uitgesproken op 30 januari 2007.

Afschrift verzonden: 30 JAN 2007

VOORAFGEKEUPT CONFORM
DE WET VAN DE
INFORMATIEKUNDE 's-GRAVENHAGE

AARTSEN HEKMAN LODDER

advocaten

Hoger Beroep Asiel

Afdeling Bestuursrechtspraak Raad van State

Dossier: 20070036

Betreft:

Naam: .

Geboren:

Nationaliteit: Afghaanse

Geslacht: man

Adres:

Meerdere personen:

Bepaaldelijk gevolmachtigde:

Mr. A.H. Hekman

Aartsen Hekman Lodder Advocaten

Van Asch van Wijckskade 31-1

3512 VR Utrecht

tel: 030 - 230 20 60

fax: 030 - 230 05 76

Uitspraak de dato: 30-01-2007, verzonden 30-01-2007

Rechtbank: Assen

Awb nr: 06 / 5864

Ind nr: 9911.29.8066

Inhoud: ongegrond verklaring beroep asiel

Grieven:

GRIEF

De eerste grief richt zich tegen de rechtsoverweging weergegeven in de eerste alinea op pagina 6 van de aangevallen uitspraak: *"De rechtbank volgt verweerder in het standpunt dat eiser er niet in geslaagd is aannemelijk te maken dat hij gegronde reden heeft te vrezen voor vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag of hij terugkeer een reëel risico loopt op een met artikel 3 EVRM strijdige behandeling nu hij daarvoor geen deugdelijke onderbouwing heeft gegeven"*.

Uit de motivering van de rechtbank blijkt niet dat de recente uitspraak van het Europese Hof voor de Rechten van de Mens van 11 januari 2007 (JV 2007. 30) inzake is betrokken in de beoordeling. Deze uitspraak dateert van voor de hier aangevallen uitspraak.

RAAD VAN STATE	
INGEKOMEN	
26 FEB 2007	
ZAAKNR.	
AAN:	
BEHANDELD: DD:	PAR:

AARTSEN HEKMAN LODDER
—advocaten—

Nu deze uitspraak van het Europese Hof essentiële wijzigingen aanbrengt in de toetsing van artikel 3 EVRM, dient de aangevallen uitspraak reeds hierom voor vernietiging in aanmerking te komen.

De voorheen gehanteerde toetsing, onder verwijzing naar het -arrest, zeer eenvoudig gesteld, hield een 'singled-out' criterium in.

Deze vorm van toetsing is nu, blijkens de aangehaalde uitspraak, door het Hof verlaten. De toetsing door de Nederlandse overheid (inclusief rechters) dient derhalve aangepast te worden.

In het voornemen is ten aanzien van artikel 3 EVRM uitdrukkelijk in de motivering een beroep gedaan op het -arrest. In de bestreden beschikking is ten aanzien van artikel 3 EVRM overwogen dat, nu geen gegronde vrees voor vervolging, er dus ook geen gegronde vrees voor schending van artikel 3 EVRM bestaat. Alsof de toets van politiek vluchtelingenschap inhoudelijk exact hetzelfde is als de toets ten aanzien van artikel 3 EVRM.

De rechtbank heeft ten onrechte de door verweerder gehanteerde motivering in stand gelaten door enkel te stellen dat appellant onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er een schending dreigt. De rechtbank diende het relaas van appellant te toetsen aan de hand van de recente, hierboven aangehaalde uitspraak van het Europese Hof.

Verzocht wordt, op grond van bovenstaande grief, de aangevallen uitspraak te vernietigen en de zaak terug te verwijzen naar de rechtbank.

Gaarne vernemend.

Dagtekening en ondertekening 26-02-07

advocaat

